

OLVASÓSZOLGÁLAT

LEVÉLCÍMÜNK: DÉLMAGYARORSZÁG SZERKESZTŐSÉGE,
SZEGED, SAJTÓHÁZ, PF.: 153. 6740.
TELEFON: 481-460

A Volán válaszai

Június 24-i számunkban megjelent Kalauznő lángossal című írásra a Tisza Volán a következőket közli:

„A közlekedés sajátos üzem, olykor néhány perc áll a munkavállalók rendelkezésére személyes szükségleteik – ide tartozik az étkezés is – rendezésére. Ez nem történhet viszont a menetrend rovására. A menetokmányok, illetve a forgalmi napló felülvizsgálata során késésre utaló bejegyzéseket nem találtunk.

Munkavállalóink jegyzőkönyvíleg történt meghallgatásuk alkalmával határozottan állították, hogy Szeged aut. állomásról a menetrendben meghirdetett időben közlekedtek ki. A jegyzőkezelő elmondta, de az írásban is szerepel, hogy az étkezést is félbehagyta – a teljesen el nem fogyasztott lángost a kukába dobta –, hogy megkezdhesse a munkáját. Természetesen ezért megdicsérni nem tudjuk, a körülményekre tekintettel utasítottuk reggeli idejének átprogramozására a hasonló észrevételek, negatív megítélés elkerülése érdekében.”

Tóth Mihály észrevételeire az alábbi tájékoztatást kaptuk:

„Mint ismeretes, a Mars téri autóbusz megállóhely a város egyik legfrekvenciáltabb átszálló és megállóhelye mind az autó- és trolibuszok esetében. A megállóhely kapacitásának kö-

vetkeztében fordul elő, főleg csúcsidőszakokban, hogy a megállóhelyre egyszerre több autóbusz és trolibusz érkezik (csak autóbusz csúcsidőben óránként 50 db).

Az egymás mögött elhelyezkedő járművek egyértelműen megnehezítik a viszonylatjelző táblák felismerését és ennek következtében a felszállást. A kérdéses megállóhely zsúfoltságát nem tudjuk csökkenteni, mivel valamennyi áthaladó járatot, a megállóhely jellege miatt meg kell állítanunk. A megállóhelyen a fel- és leszállást autóbuszvezetőink többsége a körülményeket figyelembe véve a megállóhelyre vonatkozó előírás szerint végzi felelősségteljes munkáját, elősegítve az utazóközönség fel- és leszállását. Célkitűzésünk az utazóközönség kiszolgálási színvonalának javítása. Az autóbuszok elektronikus viszonylatjelző tábláit jelenleg kísérletképpen alkalmazzuk. A gyakorlati tapasztalatok alapján adunk információt a gyártónak a korrekciós igényeinkről.

Intézkedtünk továbbá, hogy a kísérletre kijelölt autóbuszokon a hagyományos táblákat is használják autóbuszvezetőink.”

Mező István
forg. igazgató
Heint Ferenc
üzletigig.

Vendégségben Szegeden
Márka, dollár?

Néhány napig vendégeskedtünk az Önök városában. Kellemes, szép helyeken sétálgattunk francia barátainkkal, a Tisza-parton, a parkokban, a híres Kárász utcán. No, erről be kell számolnom!

A Kossuth szobor körül két nap(?)barnított úr megszólított: márka, dollár? Tovább sétálva, az OTP előtt ugyanez többször elhangzott. Barátaim furcsán néztek rám és kérdezték: ez itt divat? Egy rövidnadrágos fiatal úr kiabált: Elemér, nem tudsz 1000 márkát felváltani? A társaság hölgy tagja azt hitte, velünk kiabál az úr. Kértem őket, ne féljenek, sétáljunk tovább.

A szökőkút felé haladva, a sarkon újabb telakodók álltak elénk: dollár, márka? Pimasz módon követtek vagy húsz méteren és zaklattak.

Szégyelltem magam. És még azért is, mert tíz méterrel arrébb két rendőrpálfanta csevegett egy szőke nővel, hallották és látták, mi történik, de tovább csevegtek. Egy helybeli úr megértette, amit beszéltünk és megnyugtatóan, hogy ez itt így megy hónapok óta. Soha semmi probléma! Mindenki tud róla, az illetékesek is. Én meg szégyeltem a dolgot.

J. A.

■ A szomorú hír hallatára elém villant első találkozásunk emléke: 1950 szeptemberében volt, a szegedi pedagógiai főiskolán. A fehér köpenyes, szemüveges, rideg, halk „professzor” után berobbant „ő” barna öltönyben, szerényen, sugárzott belőle a tudás, a szellem, a megszállotság, a humor, a gúny, sőt időnként az ironia is.

Igazi, izzig-vérig tanárember volt. A tanítás, a tudás szórakozva felfedeztetésének nagymestere. Valóságos „professzor” – a hiányzó cím ellenére is.

Már akkor szó szerint hét nyelven beszélt. Az orosz nyelv, irodalom, földrajz, történelem anyanyelvű tanításán túl állandóan hivatkozott a görög, latin, ósláv, angol, francia, német, olasz hasonlóságokra, kapcsolatokra. (Akkor éppen a kínai és a ja-

Végső búcsú
Pataki Szilvesztertől

pán nyelveket tanulta – egyszerre!)

Legendás híreik voltak – országszerte – a nyári tanfolyamokon tartott előadásai, melyekkel lehetővé tette, megkönnyítette a jól képzett, nyugati nyelvet tanító tanárok „átképzését” az orosz nyelv tanítására. Politikamentesen, a tudomány és a diákok iránti mély tisztelettel végezte munkáját. Ezért nem került sok száz tanár B-listára... (Kár, hogy a „visszaképzésnél” ezt a módszert teljesen elfelejtették – az utódok...)

Nem volt politikus, bár átfogó, hatalmas humán műveltsége révén nagyon értett

hozzá. Hadifogsságba esett, sőt Vorosilov tolmácsa lett. 1956-ban azonnal tudta, hol a helye! Felbecsülhetetlen értékű diplomáciai munkát végzett a szovjetek felvilágosításában és meggyőzésében. Kár, hogy nem maradt fénykép arról, mikor a tiszai hídfőnél, szovjet tankon állva kétnyelvű „szemináriumokat” tartott, meggyőzve a szovjeteket (mongolokat, tatárokat): ne lőjék szét a várost, nem vagyunk ellenségek!

Mikor már vadásztak rá – eltávozott. Nehezen szánta rá magát, sok éjszakán át vitakoztunk, de érezte, mennie kell! Azt hitte „onnan” (az

USÁ-ból) többet tud segíteni...

Különböző középiskolákban, sőt egyetemeken is tanított, legutóbb spanyol nyelvet is. Nagyon készült vissza. Kisteleken kívánt letelepedni. Hivatalosan azonban nem hívták, a Hivatalnak épp elég gondja van a hangoskodókkal; a szerény, becsületes önfeláldozást – egyelőre – nem becsülik.

Emléked volt tanítványaid és kollégáid örökre megőrzik. Béke Veled. Pax Te cum!

Dr. Kiss Ferenc
ny. ped. szakpszichológus

Tisza mellett nem jó lakni

Azt hiszem, amiről most írok, nem egyedülálló és nem ismeretlen téma Szegeden. 1954 óta élek a Korányi rakparton (akkor még ez volt a neve, hiszen 1960-ban szedték fel a macskaköveket és csináltak parkot – bár azóta kerékpárosforgalma vetekszik bármelyik kínai vagy vietnami nagyváros forgalmával), illetve ma a Korányi fasoron.

Kollégáimtól és ismerőseimtől gyakran hallom ezt a mondatot: „de jó neked, hogy a Tisza-parton laksz, olyan szép a kilátás, stb.” Óvodás korom óta vannak emlékeim a Tisza-partról, akkoriban valóban csend volt a Tiszán, a vízpart csendjét csak a hídon negyedóránként átdöcögő villamos zaja törte meg, vagy épp az akkor még „laposnak” mondható oldalon fürdőzők hangja – mindaddig, amíg a „rendőr-rocsó” ki nem zavarta őket a vízből. Jellegzetes hang volt még az újszegedi fatelep gőzspija, ami vagy ebédidőt vagy műszakkezdést jelzett. De Odessza városrész építésével ez is megszűnt. Később megnyílt a lapos, de csak nappal, majd megjött a Szőke Tisza hajó, de mind a lapos, mind a hajó zaja este tíz óra után elcsendesedett. S ha mégis este nagy ricsajjal fürdőztek a túlparton, akkor – már színházi ember lévén kis cselhez folyamodtam, felhasználva a házunkban lakó dr. Komócsin Mihály nevét – felhívtam a rendőrséget, s mint Komócsinné kértem őket arra, tegyenek rendet a túlparton hiszen az uram MSZMP-kong-

ressuson volt vagy arra készül, fáradt, stb... És pillanatokon belül hajók árasztották el a vizet, a partot rendőrautók, s ismét csend borult a Tisza-partra. (Remélem, Komócsin úr e sorokat olvasva nem lesz zord – ismerve humorérzékét, nevet egyet az egészen.)

De ma van egy Tisza Gyöngye diszkónk, egy Titanic-nyi nagyságú Alcapone világát felülmúló új Szőke Tiszánk, Újszegeden a Vigadó étterem, s ha kellemes keleti szél fúj, akkor egy western vagy egy akciófilm esetén édesanyámmal s a többi lakóval együtt fehér zászlót lengetünk az ablakban, nem tudva, hogy a szerbek jöttek-e be vagy a románok. És a csepp a pohárban a Szegedre menekült vajdasági magyarok diszkója!

Ez a kuglipályára emlékeztető kis bodega, melyet sajnos nem vitt el a három héttel előtti zivatar, bár az ablakban állva reméltem, sőt „isteni” erőt érezve magamban – álmatlan éjszákaim emlékével élve – Zeusként szórtam átkaimat rájuk.

Folyton arról beszélünk, hogy mi majd egyszer Európa leszünk, de én szerencsére elég sok „európai” társadalmat láttam, ahol ez elképzelhetetlen, mert embercentrikus társadalmak, s ilyen intézményeket kellően hangsúlyozott vagy városron kívüli helyen hoznak létre. A mi kis elfuserált, piszkos kis „plágium” lasosunkra minden elmondható, csak ez nem!

Nem vagyok jó, de félek – ha megérem egyáltalán –

európaiságunkat mint sclerotikus, süket öreg ember fogom megérni egy szeretetotthonban vagy egyik unokaöcsémnél, s ha emlékeztetnek a XX. század végi Tisza-partra, akkor süket

európaiságomban is hallani fogom ezen öt kulturális intézményt „barátságatlan” zeneegyvelegét.

F. P.

? SZERETNÉM MEGTUDNI

A korengedményes nyugdíjazásról

N. E. olvasónk kérdezi, a módosított jogszabályok milyen feltételekhez kötik a korengedményes nyugdíjazást?

A jogi iroda válasza:

Az 5/1990. (I. 18.) MT. r. az alábbiak szerint szabályozza a korengedményes nyugdíjazást: „1. §. (1) A munkáltató legfeljebb 5 évvel az öregségi nyugdíjkorhatár (figyelembe véve a korkedvezményes életkort is) előtt álló munkavállalóval (ideértve a munkaviszonyban, szövetkezeti tagsági viszonyban, bedolgozó jogviszonyban foglalkoztatottakat is) megállapodhat – a munkavállalók helyi érdekképviselői szervének az egyetértésével – a dolgozó kor-

engedményes nyugdíjazásáról. (2) A korengedményes nyugdíjazás további feltétele, hogy a/ a dolgozó nő legalább 25 évi, a dolgozó férfi legalább 30 évi – az illetékes társadalombiztosítási igazgatási szerv... által előzetesen igazolt szolgálati idővel rendelkezzen...” c/ a munkáltató vállalja, hogy az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig a korengedményes nyugdíj ... összegét a Nyugdíj folyósító Igazgatóságnak előre fél-évenként...” befizeti.

Ezek a feltételek olvasónk esetében fennállnak, lehetséges a korengedményes nyugdíjazása.

Nemcsak a múltnak, a jelennek is élnek

Július elsején izgatottan várták a hajó indulását idősök és fiatalok egyaránt. Immár másodszor alkalommal került sor közös kirándulásra, ezúttal Mindszentre. Hogy kik voltak az izgatott utasok? A Volt Hadifogyók Bajtársi Szövetsége tagjai és hozzátartozóik. A Szövetség 1991-ben alakult, jelenleg 430 tagjuk van. A mindössze 120 forintos évi tagdíj nem valami nagy összeg, de a városi önkormányzat segítségével és az országos központ támogatásával tavaly Csongrádon jártak. Korábban karácsonykor szerény ajándékot kaptak. Jól esik felidézni ezeken a bajtársi találkozókon a nem mindig kellemes emlékeket, amelyek – így visszatekintve a múltra – nem is voltak kibíratlanok. A fiatalabb korosztályhoz tartozók figyelemmel hallgatták a „történelem írta” eseményeket, amit tankönyvből nem ismerhettek meg.

A szegedi szövetség elnöksége által szervezett kiránduláson a bajtársak nagyon jól

éreztek magukat, hiszen a kitűnőre sikerült babgulyás elfogyasztása után elénelgették kedvelt nótáikat, a sokadszorra visszaidézett élmények ismét fiatalallá tették mindannyiukat.

Hegyesdi Jenő, a Volt Hadifogyók Bajtársi Szövetsége háznagya, aki Budapestről érkezett, megköszönte a jól sikerült kirándulást és támogatását ígérte további hasonló találkozó megszervezéséhez. A nótázás szünet nélküli volt Szegedig.

A legközelebbi viszontlátás reményében búcsúztak el egymástól. Amint a szegedi szövetség elnökétől megtudtuk, rövidesen szalonnasütéssel egybekötött kirándulás lesz a Sárka üdülőtelepre. Szívesen látnak minden tagot hozzátartozókkal együtt és természetesen új tagok jelentkezésére is számítanak minden kedden 8 és 12 óra között irodájukban, Szegeden, a Deák Ferenc utca és a Victor Hugó utca sarkán lévő épület első emeletén.

Tapodi Ferenc

Nyugat felé biciklizve

Minap sajnos ismét le kellett számolnom egy csak nemrég megszerzett illúzióval.

Szóval: gyanútlanul haladok kerékpárommal a Széchenyi téren egy nyári szombaton, mikor hirtelen feltűnik előttem két rendőr. Nem tudtam eldönteni, direkt akarnak nekém jönni, vagy csak ki akarnak kerülni, én legalábbis ezt megpróbáltam. Ekkor viszont az egyik vehemensen elém ugrott – szerencséjére jó a fék – és rámkiajtott, hogy álljak már meg, mit képzelsz, szórakozásból ugrál előttem?! Megállok és bevallom őszintén, abban a pillanatban fogalmam sem volt, mit akarnak tőlem, de nem kellett sokáig várnom. Az ugrálás düh-

tól eltorzult arccal egy fegyenclepi smaszter stílusban sziszegte közvetlenül az arcomba, hogy mit gondolsz hol vagyok, sétálóutcában vagy közúton. Ekkorra már leesett a tantusz, és miután a helyzet félreérthetetlen volt, azt mondtam, sétálóutcában. Mire Ő: akkor lefelé a bicikliről, hogy az a... Sajnos nem idézhetem szó szerint az elhangzottakat a közérköcsöt sértő tartalma miatt. Majd miután, mint aki jól végezte dolgát szó nélkül odébbállt, társával együtt. Mindez másodpercek alatt játszódott le, ahogy mondani szokás köpni, nyelni nem tudtam a meglepetéstől. Közlekedési szabályt vétettem, ez tény. Olyan helyen kerékpá-

roztam, ahol elméletileg nem szabad, noha esténként tucatjával lehet ott biciklizőket látni. Ez persze nem menti a szabálytalanságomat. Talán az bősztette fel őket, hogy nem vettem észre, meg akarnak állítani. Bár talán ennek is megvan a szabályos módja, és az nem a bicikli elé ugrás. Ezek persze csak elméletek, de a nyilvánvaló szabálytalanságom ellenére sem értem, mivel és miért érdemeltem ki ezt az útszéli, lekezelő stílust. A kettő valahogy nincs összhangban. Sajnos, arra a következtetésre kell jutni, hogy megint a rendőrel, talán nem is kiképzésével, hanem képességgel és intelligenciájával van a baj. Polgárbarát rendőrség, halljuk nap mint

nap és én ezt készséggel el is hittem. Ilyen eset után az ember általánosítani kezd. Az udvariasság persze nem készség, hanem adottság. Alkalmazni tudni kell. Isten tudja, valahogy jobban esett volna, ha egy udvarias, jogaimat tiszteletben tartó rendőr felhívja a figyelmemet, hogy ez sétáló utca, itt nem szabad kerékpározni, és megbüntetés kétszáz forintba. Valahogy így képzeltem el eddig. Csak sóhajtok egyet, ha eszembe jut, hogy Franciaországban – betévedve egy egyirányú utcába, forgalommal szemben – két rendőr az egész utcát lezárta, hogy épségben vissza keveredjünk a helyes útra. Térképet nyomott a kezünkbe és további jó utat kívánva elköszönt. Csak tudnám, meddig kell még nyugatra utaznom ilyen élmények után?

Kovács Csaba